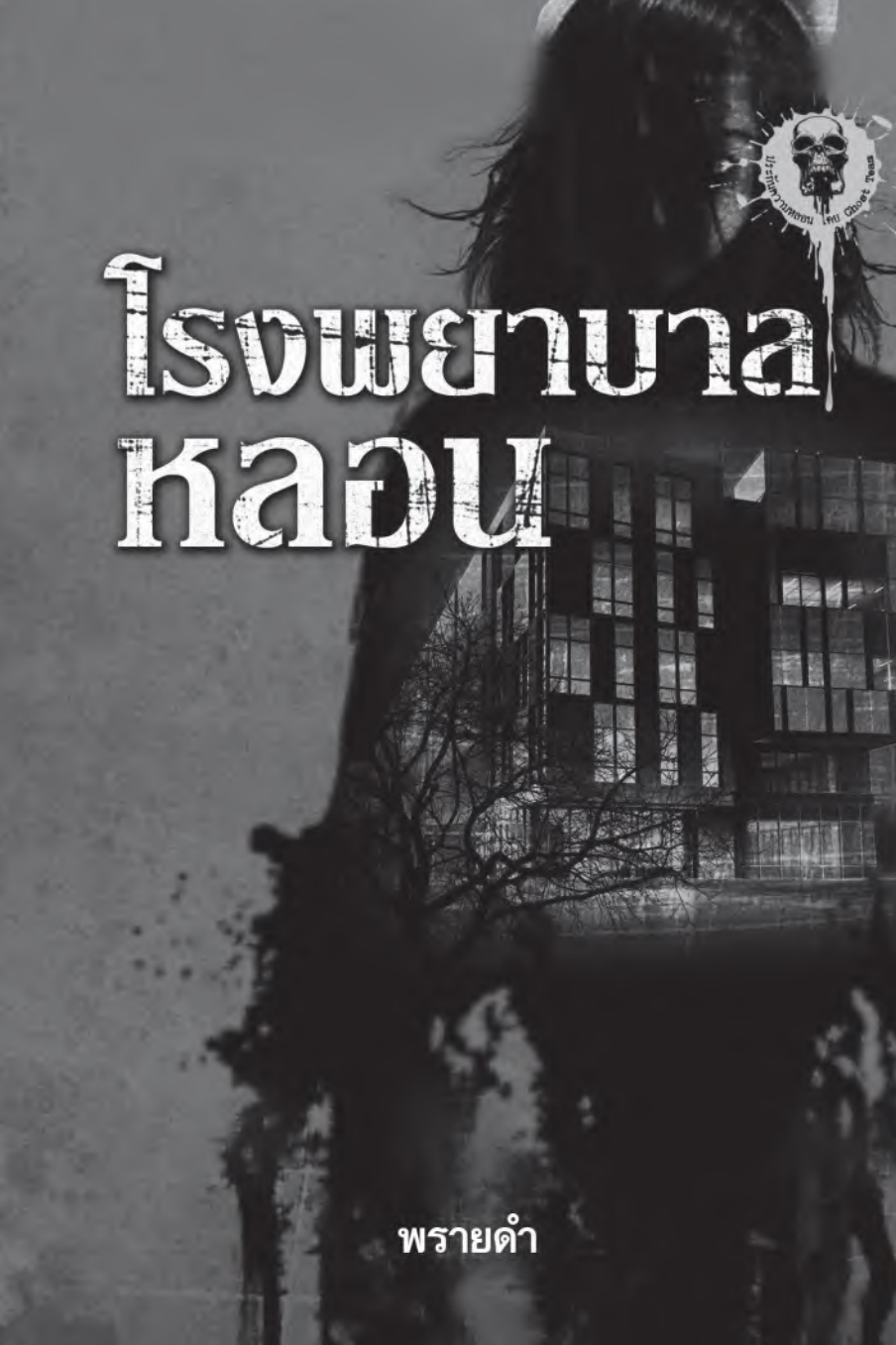

PAILIN

ที่สุดของ เรื่องสยองขวัญสั่นประสาท

โรงพยาบาล หลอน

พรายคำ

โรงพยาบาล หลอน

พรายดำ

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
พรายดำ.

โรงพยาบาลหลอน.--กรุงเทพฯ: ไพลิน, 2555.

128 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-15-1135-7

© สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือ
นอกจากจะได้รับอนุญาตจาก บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

ประธานกรรมการ

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร

ที่ปรึกษากฎหมาย

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับ

กองบรรณาธิการ

พิสูจน์อักษร

ออกแบบปก

ภาพประกอบ

ศิลปกรรม

พิมพ์

พล.อ.วิชา ศิริธรรม

ฉัตรเฉลิม เฉลิมชัยวัฒน์

อนันต์ แยมเกษร น.บ., น.ม., น.ศ.ม.

สมบัติ สุทธิจิตร

วิทยา ประทุมธารารัตน์

วิทยา ประทุมธารารัตน์

สุริรัตน์ เข็นหลวง สุพรรณษา อินวงศ์ ศิริพร พงศ์สันต์วิภา

จินทนา มานิตยกุล ทีมวิชาการสำนักพิมพ์

ภควัต ธาราพรรค

พรตุลิต พูลเขตรวีทย์

แก้วแสน กราฟฟิค ทาวน์

บริษัท โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์กราฟฟิค จำกัด

จัดพิมพ์/จัดจำหน่าย

บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

81 ถนนเสรีไทย แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 1919 โทรสาร 0 2540 1818

Website : www.pailinbooknet.com E-mail : info@pailinbooknet.com

ISBN 978-616-15-1135-7

9 786161 511357

ราคา 109 บาท

คำถามสำคัญ

คงไม่มีใครอยากเจ็บคกรายเข้าไปในโรงพยาบาล
หากไม่มีความจำเป็นจริงๆ...

เพราะนอกจากเรา ท่านจะรู้สึกหดหู่ทุกครั้งที่กำลัง
เข้าไปยังสถานที่แห่งนี้ สิ่งหนึ่งที่ทำให้หลายคนไม่
อยากเข้าไปในโรงพยาบาลก็เพราะมีคนจำนวนไม่น้อย
ที่ถูกผีหลอก วิญญาณหลอนแบบเต็มๆ มาแล้ว

เรื่องเล่าเกี่ยวกับวิญญาณหลอนในโรงพยาบาลจึงมี
มากมายให้เราท่านได้ยินได้ฟังกัน และคงไม่มีใคร
อยากเป็นเจ้าของประสบการณ์ขนหัวลุกเหล่านั้นนอกเสีย
จากเลี่ยงไม่ได้ ดังเช่นเจ้าของประสบการณ์ที่นำมาถ่ายทอดให้
รับรู้ในหนังสือเล่มนี้

ดังนั้น...เราควรทำใจไว้มันถ้าจำเป็นต้องไปโรงพยาบาล
ไม่ว่าจะในฐานะคนป่วย คนเฝ้าไข้ หรือฐานะใดก็ตามที่...

ปรารภนาดี

บรรณาธิการ

คำถาม

ขึ้นชื่อว่า “โรงพยาบาล” สถานที่แห่งนี้มีเรื่องเล่า
เขย่าขวัญปรากฏให้เราท่านได้ยินได้ฟังมาแล้วนักต่อนัก...

โดยเฉพาะประสบการณ์วิญญานที่เกิดขึ้นกับผู้มีความจำเป็นต้องเข้าไปยังโรงพยาบาลนั้น แต่ละคนที่เคยสัมผัสพบเห็นมาต่างยืนยันว่า มันเป็นเหตุการณ์สยองขวัญเกินกว่าจะรับได้ จนบางรายถึงกับต้องเตลิดออกจากที่นั่นทันที เมื่อเห็นผีมาปรากฏ

หลากหลายเรื่องราวเกี่ยวกับปรากฏการณ์วิญญานเกิดขึ้นในโรงพยาบาลทุกแห่ง ทั้งนี้ เพราะโรงพยาบาลทุกแห่งล้วนมีผู้เสียชีวิตมาแล้วซ้ำเล่าไม่เว้นแต่ละวัน

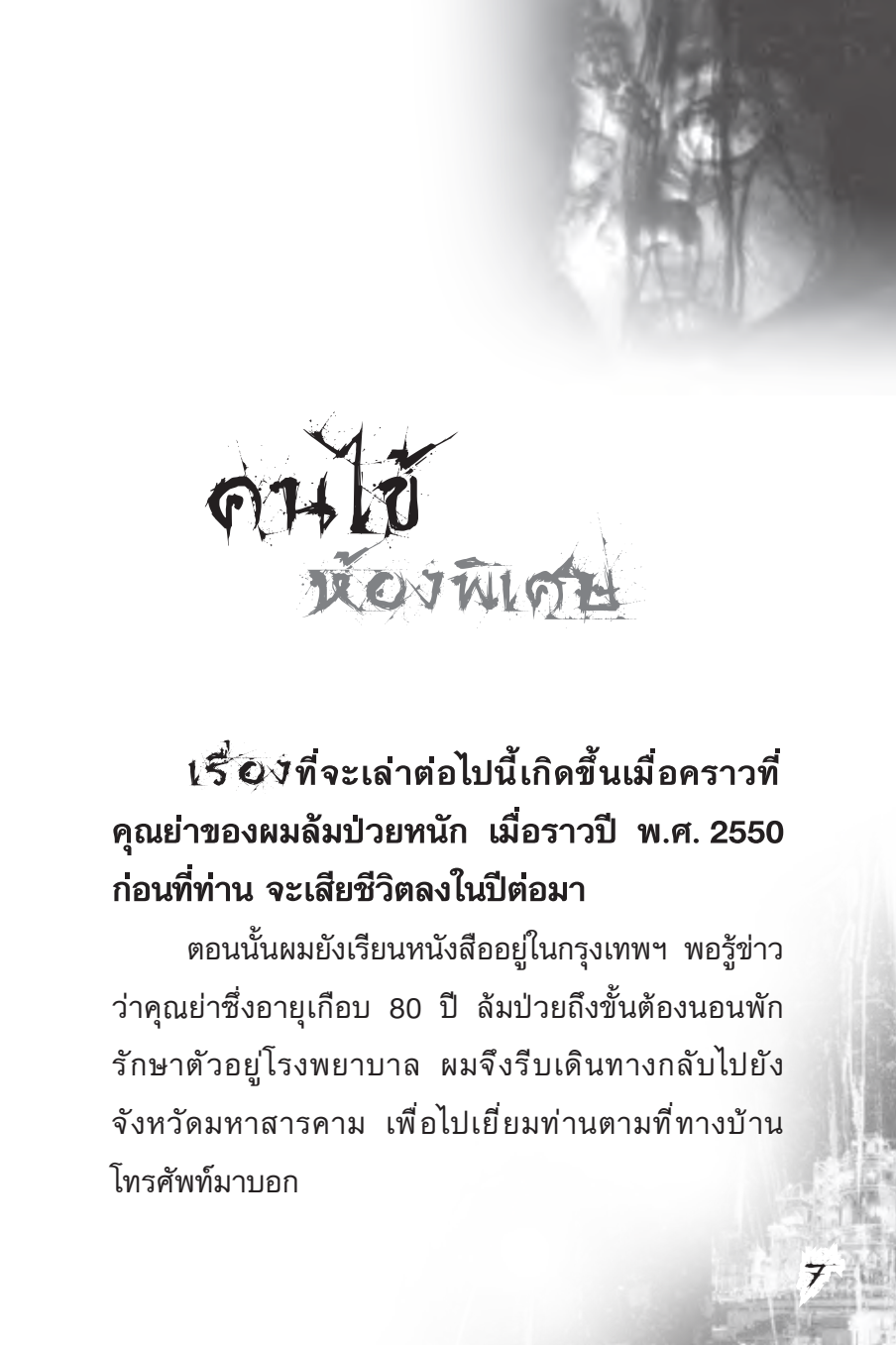
“โรงพยาบาล” จึงเป็นแหล่งรวมวิญญานสารพัดรูปแบบ ที่มีผู้พบเจอจนขวัญกระเจิงมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน
และหนึ่งในนั้นอาจเป็นคุณเข้าสักวัน!...

พรายดำ

สารบัญ

คนไข้ห้องพิเศษ	7
มาเพราะห้วง	13
หลอนกลางแดด	21
ผู้โดยสารหน้าโรงพยาบาล	29
คนไข้ข้างเตียง	37
อาหารหลอนระทึก	47
บ้านพักหลังโรงพยาบาล	55
โรงพยาบาลหลอน	63
วิญญาณผูกพัน	73
รอคนมาอยู่แทน	81
เฮี้ยนทั้งกลม	91
หญิงสาวในห้องดับจิต	97
ภาพยมทูต	107
ภาพฝันก่อนวันตาย	115
ห้วงบ้าน	119

คนไข้ ห้องพิเศษ

**เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้จะเกิดขึ้นเมื่อคราวที่
คุณย่าของผมล้มป่วยหนัก เมื่อราวปี พ.ศ. 2550
ก่อนที่จะท่าน จะเสียชีวิตลงในปีต่อมา**

ตอนนั้นผมยังเรียนหนังสืออยู่ในกรุงเทพฯ พอรู้ข่าว
ว่าคุณย่าซึ่งอายุเกือบ 80 ปี ล้มป่วยถึงขั้นต้องนอนพักรักษาตัวอยู่โรงพยาบาล ผมจึงรีบเดินทางกลับไปยัง
จังหวัดมหาสารคาม เพื่อไปเยี่ยมท่านตามที่ทางบ้าน
โทรศัพท์มาบอก

ผมทราบว่าคุณย่าเข้ารับการรักษาดัวอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง โดยพักอยู่ในห้องพิเศษของโรงพยาบาลหมายเลข 1104 เมื่อทราบดังนั้น ผมจึงเดินทางจากกรุงเทพฯ ตรงดิ่งไปที่โรงพยาบาลแห่งนั้นโดยไม่ได้แวะกลับไปที่บ้านก่อน

และการเดินทางไปเยี่ยมไข้ของคุณย่าที่ห้องพิเศษครั้งนี้เอง มันทำให้ผมได้พบกับเหตุการณ์แปลกประหลาดซึ่งแม้ถึงทุกวันนี้ก็ยังหาคำตอบไม่ได้ว่า สิ่งที่ได้เห็นในครั้งนั้นมันเป็นไปได้อย่างไร

ทันทีที่ลงจากรถทัวร์ผมก็รีบต่อรถไปยังโรงพยาบาล และเมื่อไปถึงโรงพยาบาล ผมก็รีบเดินเข้าไปยังตึกพิเศษที่ทางบ้านบอกไว้ โดยจุดหมายปลายทางอยู่ที่ห้องพิเศษหมายเลข 1104 ซึ่งถูกระบุว่าคุณย่านอนรักษาดัวอยู่

ตอนแรกผมคิดว่าอาจจะได้พบญาติๆ ที่ไปเยี่ยมคุณย่าที่โรงพยาบาล แต่ขณะนั้นเป็นเวลา 3 ทุ่มเศษแล้วผมจึงไม่พบใคร นอกจากห้องพักรักษาดัวของคุณย่าซึ่งป้ายหน้าประตูเขียนชื่อคนไข้ติดเอาไว้ และมีเพียงชื่อคุณย่าผมเพียงคนเดียวที่นอนอยู่บนเตียงหนึ่ง ส่วนเตียงที่สองไปไม่ปรากฏชื่อคนไข้รายอื่น ซึ่งนั่นก็น่าจะ

หมายความว่าคุณย่านอนอยู่ในห้องพิเศษสองเตียงแห่งนี้
เพียงรายเดียวเท่านั้น

เมื่อผมไปถึงประตูหน้าห้องซึ่งตรงกลางเจาะและติด
กระจกใสเพื่อให้มองเห็นภายในห้องได้ ตามสัญญาตญาณ
ทำให้ผมหยุดอยู่ตรงหน้าประตูแล้วมองผ่านกระจกใสเข้าไป
ภายในห้อง ก่อนจะผลักบานประตูให้เปิดออกเพื่อเดินเข้าไป
ซึ่งตรงนี้เองที่ทำให้ผมพบเห็นถึงความผิดปกติบางอย่าง
กำลังเกิดขึ้นภายในห้องพักพิเศษแห่งนี้

ผมมองเห็นร่างของคุณย่านอนหลับสนิทอยู่บนเตียง
หนึ่ง มีสายน้ำเกลือและท่อออกซิเจนระโยงระยาง ส่วนอีก
เตียงซึ่งไม่ปรากฏชื่อคนไข้ที่ป้ายหน้าประตู ปรากฏร่างของ
หญิงวัยประมาณ 50 เศษ อยู่ในชุดคนไข้ของโรงพยาบาล
กำลังนอนดิ้นทุรนทุรายอยู่บนเตียงท่ามกลางความโกลาหล
ของพยาบาลและหมอที่กำลังพยายามให้ความช่วยเหลืออยู่
2-3 คน

ไม่ห่างจากเตียงนั้นนัก ผมเห็นภาพของผู้หญิงอยู่ใน
ชุดคนไข้ประมาณ 5 คน กำลังยืนมองการทำงานของ
หมอและพยาบาลอยู่อย่างสงบนิ่ง แต่ละคนใบหน้าหมอง
คล้ำ สายตาเย็นชา ขณะจ้องมองเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น

“

หัวใจของผมหล่นลงไปอยู่ที่ตาดูม
ชนลุดูไปทั้งตัว มือเท้าเย็นเฉียบอย่างจับพลัน
เมื่อพบว่าภายในห้องนั้นไม่มีใครอย่างที่ผมเห็น
เมื่อสักครู่นี้มันมีคนเดียว

”

อย่างไม่วางตา

ทุกคนยืนนิ่งจันราวกับหุ่นยาง สีผิวกายซุบซิดติดกับ
ใบหน้าเขียวคล้ำนั้นอย่างสิ้นเชิง!

ความตั้งใจที่จะเปิดประตูผลั้วะเข้าไปในทีแรกของผม
ต้องหยุดชะงักลงไปในพื้นที่ที่เห็นภาพเหตุการณ์ภายในห้อง
และจำต้องนั่งรออยู่ที่เก้าอี้หน้าห้องนั้น อย่างน้อยก็จนกว่า
คุณหมอและพยาบาลจะเสร็จเรื่องและเดินออกมา ผมจึง
ควรจะเดินเข้าไปเยี่ยมคุณย่าภายในห้อง...ผมคิดอย่างนั้น

ผมนั่งรออยู่ครู่ใหญ่ แต่ก็ไม่ปรากฏวิแว่วว่าจะมีโอกาส
เข้าไปเยี่ยมคุณย่าเมื่อไร จนกระทั่งมีนางพยาบาลคนหนึ่ง

เดินผ่านมาตามทางเดินแล้วถามผมว่า ทำไมถึงไม่ยอม
เข้าไปเยี่ยมคนป่วยเสียที ผมจึงเล่าสิ่งที่เห็นให้ฟัง

นางพยาบาลคนนั้นทำสีหน้าตื่น พร้อมกับบอกว่าใน
ห้องมีเพียงคุณย่าผมคนเดียวเท่านั้นที่นอนพักรักษาตัวอยู่
ไม่มีคนไข้รายอื่น แคมทำยด้วยการเปิดประตูห้องแล้วเดิน
นำหน้าเข้าไปในห้องพิเศษห้องนั้น

หัวใจของผมหล่นวูบลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม ชนลุกชูไปทั้งตัว
มือเท้าเย็นเฉียบอย่างฉับพลัน เมื่อพบว่าภายในห้องนั้นไม่
มีใครอย่างที่ผมเห็นเมื่อสักครู่เลยแม้แต่คนเดียว นอกเสีย
จากร่างของคุณย่าที่นอนอยู่บนเตียงคนไข้เตียงหนึ่งเท่านั้น
และท่านก็ถูกนางพยาบาลคนนั้นปลุกให้ตื่นเพื่อกินยา
ก่อนที่จะเดินจากไป ทั้งให้ผมเยี่ยมและพูดคุยกับคุณย่า
ตามลำพังสองคน

แล้วทั้งหมด พยาบาลและบรรดาคนใช้หญิงเหล่านั้น
ที่ผมเห็นเมื่อก่อนหน้านี้นี้ล่ะครับเป็นใคร และหายไปไหนได้
อย่างไร...?

ทุกวันนี้ผมยังหาคำตอบไม่ได้เลย...

